

Chander Sardjoe

kent alle liedjes van Slayer uit z'n hoofd

Het Bimhuis. Twee blazers, een bassist en een drummer. Het Nemesis Quartet. Geïmproviseerde muziek op basis van eigen stukken en tal van arrangementen van grotere of kleinere delen van jazzstandards en andere composities, al dan niet in een afwijkende maatsort, met een ander akkoordenschema of met continue verschuivingen, met blazersmotiefjes in vijfachtste over drumpartijen in vier tegen drie over een dubbele baspartij die door die ene bassist gespeeld wordt. Zo luidt, samengevat, Sardjoe's beschrijving van wat dit jonge kwartet uiterst bedreven muzikanten neerzet. Geen muziek om lekker tegenaan te leunen, zou je zeggen.

'Hmmm. Daar ben ik het niet helemaal mee eens. Ik word altijd een beetje ziek van mensen die vinden dat je je alleen maar moet concentreren op de groove, of zo. Onzin. Er gebeurt veel meer, binnen muziek, en je mag toch wel eens een beetje nadenken, als musicus. In ieder geval een *klein* beetje... Als je onze muziek vergelijkt met wat Steve Coleman doet, vinden de veranderingen eigenlijk vrij traag plaats. Het klinkt wel steeds anders, alsof je steeds op een andere manier tegen een kubusje aankijkt, maar het is allemaal niet zo heel drastisch. Niet zo drastisch als wat Coleman doet, die alles wat wij hier doen al veel eerder bedacht heeft, en er veel verder in is.'

Diezelfde Coleman vroeg Sardjoe vorig jaar naar New York te komen. 'Ik heb een half jaar met hem gespeeld, om te beginnen in Secret Doctrine, en daarna ook met Five Elements en Metrics. Uiteindelijk is het allemaal niet doorgedaan, om heel veel redenen. Een daarvan was dat ik in New York zou moeten gaan wonen, en daar had ik geen zin in.'

New York is toch de plaats waar je moet zijn, voor deze muziek?

'Nee. Het is de plaats om op te groeien, voor deze muziek. Om er te zijn is alleen maar leuk als je weet dat je honderd goedgebetaalde gigs per jaar hebt.'

Was Coleman te hoog gegrepen?

'Laat ik zeggen dat het voor hem een soort gedeelde overweging was. Hij vond me *solid* en *cool*, en mijn techniek was fantastisch, maar ik moest nog wel aan veel dingen werken. Als ik niet in New York wilde wonen, kon hij beter iemand uit de eigen school nemen, iemand die al bij Gene Lake en Marvin 'Smitty' Smith (Coleman-drum-

Op je negentiende met drummen beginnen, op je zesentwintigste door Steve Coleman gevraagd worden. Het kan, zo bewijst Chander Sardjoe. Een van de weinige drummers die bewonderende blikken van Jim Chapin oogst, een van de weinige Nederlandse drummers die gevraagd werd naar New York te komen en nog nee zei ook. Een drummer die niet terugdeinst voor een lekkere groove, maar wel vindt dat er best een beetje nagedacht mag worden. Een drummer tussen Nederland en India. Een gesprek, vlak na de presentatie van de eerste cd van het Nemesis Quartet.

door Hugo Pinksterboer

Ulho de Sitter

mers; red.) gestudeerd heeft. Bij Coleman moet iedereen vreselijk op zijn tenen lopen, ongeacht hoe goed je bent. Hij eist je totale aandacht, 24 uur per dag, en hij ziet alles wat je kan en wil daar dan meteen veel meer van. Nou echt, daar hebben zich allerlei excessen in voorgedaan. Nee, ik waag me liever niet aan anekdotes. Ik werk nog wel met Secret Doctrine, en

dat wil ik graag zo houden.'

En verder?

'Het Nemesis Quartet, een trio met Arnold Dooyeweerd en Eric Vloeimans, en ik ben bezig geweest met een cd met Pablo Nahar's groep Survive. In maart ga ik touren met de groep van bassist Matthew Garrison (Joe Zawinul; red.), in Europa en Amerika, en ik werk regelmatig met het Aka Moon

Drums Project: een Belgisch kwartet met mijn *soulmate* Stephane Galland op drums, aangevuld met Umayalpuram Sivaraman. Dat is de leraar van mijn leraar in India, en hij geldt op het gebied van de mridangam (Zuid-Indiase variant op de tabla; red.) als het hoogste en meest erudiete dat er te bereiken is. Vanaf december 1996 mag ik bij hem studeren. Dat betekent dat ik dan steeds twee maanden hier ben, en twee maanden in India.'

'De Carnatische muziek, de klassieke Indiase muziek, is de meest complexe muziekvorm die er bestaat. Met vierentwintig tonen per octaaf, achttien vastgestelde manieren om van de ene naar de andere kwarttoon te gaan, en kwartnoten die tot in 21sten opgedeeld worden, in enkel, dubbel of driedubbel tempo. Die muziek is de perfecte combinatie van intellect en het buikgevoel, het hart- en zielgevoel dat je van muziek zou moeten krijgen, en dat allemaal op een onwijs verfijnd niveau. Jeff Watts, 'Smitty' Smith, al die meesters, die trekken straks allemaal naar die muziek toe, gewoon omdat dat de enige stap is die je nog kan maken.'

Op zijn achttiende deed Sardjoe toelatingsexamen op het conservatorium. Hij werd afgewezen. 'Wat doe je hier? Je kan helemaal niks, zeiden ze tegen me.' Dat klopte, want afgezien van een beetje meetikken met een hardcorebandje had hij nog nooit gedrumd. 'Ze gaven me een lijst mee met dingen die ik zou moeten leren. Toen heb ik mezelf als een beest op een regime gezet. Eerst twaalf uur per dag oefenen, daarna vijftien, en mijn limieten steeds verder verlegd. Nu speel ik veel en ik reis veel, maar ik probeer toch elke dag minstens zes uur te studeren, en drie uur altsax, en er dan ook nog bij componeren. Dat werkt gewoon. Je verspeelt zoveel tijd met wachten op dingen, als je dat niet zo doet...

'Natuurlijk moet je er dingen voor opgeven. Zondagse maaltijden, kerst dineretjes. Maar ik heb veel tijd nodig om te leren wat ik wil leren, om mijn muzikale persona en wat ik doe volledig te kunnen ontwikkelen. Wat ik het liefst zou willen? Ik zou alle muziek die ooit geschreven is gewoon uit mijn hoofd willen kennen en het helemaal stylistisch verantwoord weg kunnen spelen en er combinaties mee kunnen maken. Ik ken alle liedjes van Slayer uit mijn hoofd, bijvoorbeeld, maar er is nog zoveel meer...' ■